

Vänsterpress om Syrien – mitten av april 2018

De flesta artiklarna nedan handlar om olika aspekter av den av Trump beordrade och Frankrike/Storbritannien understödda bombningen av Syrien.

Tidigare artikelsamlingar om Syrien under de senaste månaderna (nyaste först): [Vänsterpress om Syrien \(slutet av mars 2018\)](#), [Vänsterpress om Syrien – mars 2018](#), [Vänsterpress om Syrien – februari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2018](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2017](#).

Martin Fahlgren 20/4 2018

Innehåll

Arbetaren	1
<i>"Trump och Putin är beroende av varandra"</i>	<i>1</i>
eFOLKET.....	3
<i>Frankrike bombar Syrien – igen.....</i>	<i>3</i>
<i>De borgerliga partierna i Sverige stöder attacken mot Syrien.....</i>	<i>4</i>
Flamman.....	4
<i>Syrien behöver inte fler bomber</i>	<i>4</i>
<i>"Missilerna var inte avsedda att hjälpa oss"</i>	<i>5</i>
Internationalen	6
<i>Stoppa bombningarna! Ned med diktaturen! Fred och demokrati åt Syrien</i>	<i>6</i>
<i>Nej, det är inte ett nytt Irak vi ser i Syrien.....</i>	<i>7</i>
Offensiv	8
<i>Nej till bombningen av Syrien – bygg en massrörelse mot kriget.....</i>	<i>8</i>
<i>Världen efter missilattacken</i>	<i>11</i>
Proletären.....	12
<i>Extremisterna bussas bort – snart fred i östra Ghouta</i>	<i>12</i>
<i>Säg kemgasattack och all kritisk granskning är borta</i>	<i>13</i>
<i>Irakkriget 15 år: En krossad staty i ett krig byggt på lögn</i>	<i>14</i>
<i>Stoppa vansinnet – låt inte Trump förvärra kriget.....</i>	<i>17</i>
<i>Får syrierna inte längre tillverka mediciner?.....</i>	<i>18</i>

Arbetaren

”Trump och Putin är beroende av varandra”

Sao-Mai Dau

Arbetaren 18/4 2018

I helgen genomförde USA tillsammans med Storbritannien och Frankrike militära attacker mot flera mål i Syrien. Folkrättsbrott, betonar vissa bedömare. Otillräckligt gensvar på Syriens krigsbrott, och för senkommet, säger andra.

USA:s, Frankrikes och Storbritanniens flyganfall mot misstänkta forsknings- och tillverkningsanläggningar för kemiska vapen i Syrien i lördags har mötts av både kritik och stöd.

Ryssland och Iran, som båda ger betydande militärt stöd till Assadregimen, har inte oväntat fördömt attackerna. I helgen har fredsdemonstrationer i protest mot anfallen också hållits i bland annat Storbritannien och USA.

Nato och EU har å sin sida gett sitt officiella stöd till offensiven.

En oberoende granskning av de rapporterade kemvapenattackerna mot civila i Douma den 7 april, då 70 människor ska ha omkommit, har fortfarande inte kunnat utföras. Den internationella organisationen OCPW skulle påbörja sin tekniska undersökning i Douma i måndags, men har i skrivande stund ännu inte släppts fram av ryska styrkor, som hänvisar till den riskabla säkerhetssituationen, rapporterar Al Jazeera.

Så varför anföll de tre stormakterna Syrien innan händelserna den 7 april klarlagts?

– Man vill visa att man inte kan tolerera bruk av kemiska vapen, helt enkelt. Jag vet inte om man kan säga mer än att attacken inte förändrar styrkeförhållandena i konflikten på något sätt. Jag tror inte Assad påverkades nämnvärt, säger Aras Lindh, analytiker på Utrikespolitiska institutet.

Trots att 34 tillfällen av kemvapenanvändning under Syrienkriget har dokumenterats av OCPW och hundratals ytterligare har rapporterats under de senaste sju åren är detta ett av få tillfällen då västliga länder har satt in militära medel som svar.

– Man vill visa att man inte längre kan acceptera det. Om det sker nya kemvapenattacker kan man nog nästan anta att samma tre stater kommer fortsätta ingripa och då mer intensivt än tidigare. De menar att deras anfall var legitimt, men vad som är legitimt är ju ofta subjektivt. Det visar på svagheter med FN-systemet vi har, samtidigt som det också visar att vi har ett behov av ett internationellt system som fungerar, säger Aras Lindh.

Enligt Inger Österdahl, professor i folkrätt vid Uppsala universitet, utgjorde helgens attack ett brott mot folkrätten.

– Internationell våldsanvändning utan mandat från FN:s säkerhetsråd är förbjuden om det inte sker i självförsvar.

Just det förbudet är ett av de allvarligaste inom folkrätten, säger Inger Österdahl. Det är inte tillåtet att komma tillrätta med andra folkrättsbrott med militära medel, även om det handlar om användning av massförstörelsevapen som kemiska stridsmedel.

– Samtidigt finns det en viss argumentation för att det kan handla om självförsvar i vidgad bemärkelse. Så argumenterades det i Kosovo, att man ville gå in av humanitära skäl eftersom man befارade folk mord. Och vem vet, nu argumenteras det för att det är berättigat att försöka komma tillrätta med användningen av kemvapen. Det är rättsligt tveksamt men det finns ju de som uppenbarligen har lite olika syn på det.

Men det är många olagliga övergrepp som sker i Syrienkriget, menar Inger Österdahl. Hon

håller med Sveriges utrikesminister Margot Wallström som i media har konstaterat att helgens attacker var olagliga men att man nu måste fokusera på hur den pågående situationen ska hanteras.

Aktivister i den syrisk staden Kafranbel efter saringasattacken 2013. Foto: Arkiv

Varje gång det har skett en stor saringasmassaker har västlänerna vaknat till. Det är som ett samvete de ska döva, hela världen som annars tittar på utan att säga något medan ett folkmord pågår med konventionella vapen.

Andreas Graube, Föreningen Syrien Sverige

Andreas Graube är styrelseledamot i Föreningen Syrien Sverige, som stödjer Syriens demokratiska opposition mot Assadregimen. Föreningen tar inte ställning för eller emot västlänernas bombningar i Syrien. Han säger att han har kontakt med människor på plats, varav många hade hoppats att helgens USA-ledda attack skulle försvaga regimens militära kapacitet.

– Varje gång det har skett en stor saringasmassaker har västlänerna vaknat till. Det är som ett samvete de ska döva, hela världen som annars tittar på utan att säga något medan ett folkmord pågår med konventionella vapen. De är minst lika grymma och förbjudna, såsom urskilningslös bombning med tunnbomber, klusterbomber och fosforbomber över civila bostadsområden, samt direkt riktade attacker med bunkerbomber, napalm mot sjukhus, skolor, flyktingläger och matmarknader, säger Andreas Graube och fortsätter:

– Många syrier välkomnar en attack mot Assad för en gångs skull, men den här har ju mest varit symbolisk, där Putin och Assad blivit förvarnade flera dagar innan och har kunnat förflytta både flygplan och vapen från de lagerlokaler som senare träffades av kryssningsmissilerna.

Enligt Andreas Graube krävs det mer om Assad ska stoppas: regeringsstyrkornas militärflygplatser och flygplan måste slås ut och ett flygförbudsområde upprättas. För det är Assad som är det stora problemet i sammanhanget, inte kemiska vapen, menar han.

Andreas Graube tror inte heller att helgens händelser lär ha särskilt stora följder för den globala säkerhetssituationen.

– Jag tror inte att det är ett jättespännande läge mellan Trump och Putin, de är mer beroende av

varandra än att vara varandras fiender, säger han.

Aras Lindh säger däremot att det är ett farligt läge, men tror samtidigt inte att Ryssland skulle vara villigt att gå i direkt militär konfrontation med USA för Assads skull.

– Jag tror inte man ska dra allt för stora växlar på det här utifrån ett globalt säkerhetspolitiskt perspektiv. Det krävs inte mycket för att det snabbt ska eskalera, men det har vi inte sett några tydliga tecken på än.

eFOLKET

Frankrike bombar Syrien – igen

Hans Hjalte

eFolket 14/4 2018

De tre värsta imperialistiska makterna, USA, Storbritannien och Frankrike har än en gång dragit ut på krigsstråt och genomfört bombningar i strid med folkrätten. Historiskt är det inte något nytt. Dessa stater har förvisso tidigare i historien genomfört bombkrig för att kuva människor och länder i Asien, Afrika och Latinamerika. Inte minst i Syrien har folket upplevt hur kolonialmakten Frankrike upprätthöll sitt herravälde med hjälp av terrorbombningar.

Allt sedan första världskriget har flygbombningar varit en del av det krig USA och de europeiska stormakterna tillgripet för att kuva människor och utöva makt i övriga delar av världen. Ibland har dessa angrepp inletts för att avleda uppmärksamheten från inhemska problem i de imperialistiska staterna.

Det är uppenbart att detta är fallet med de bombningar som nu har genomförts av USA, Storbritannien och Frankrike. Såväl president Trump som premiärminister May har stora inrikespolitiska problem och deras maktutövning ifrågasätts. Men detsamma gäller också mediernas älskling, Frankrikes president Macron; så det är inte förvånande att han hoppade på den anglo-amerikanska bombkampanjen.

Frankrike är den svagaste parten, med en svag ekonomisk utveckling i denna här krigstojkan. Euron har bidragit till att den starkare tyska industrin konkurrerar ut den franska. Macrons försök att råda bot på de ekonomiska problemen med en utvidgning av den nyliberala klasspolitiken har gjort honom allt mer impopulär. Samtidigt har Macrons regering beslutat om stora militära rustningar, som ytterligare kommer att underminera välfärden.

Att försöka blidka den inhemska opinionen genom att underkuva andra folk är en fransk paradgren som har använts i Nord-Afrika, Väst-Asien och Sydost-Asien med många tillfällen. När druserna i Syrien på 1920-talet reste motstånd mot den franska kolonialmakten började Frankrike terrorbomba de drusiska byarna. I boken *Bombkrigets historia* skriver militärhistorikern Lars Ericsson Wolke:

I oktober 1925 lyckades några hundra upprorsmän infiltrera själva Damaskus, hjärtat i det franska protektoratet och säte för den franska administrationen i Syrien. Då reagerade de franska myndigheterna närmast i panik. Man fruktade en allmän revolt i staden och valde att slå till i förebyggande syfte. Franskt flyg bombade utan förvarning urskillningslöst de muslimska delarna av Damaskus. Det var en terrorbombning som syftade till att skrämja befolkningen från alla tankar på uppror mot de franska styresmännen. Flyganfallen mot Damaskus krävde uppskattningsvis 1 400 civila offer.”

Lika lite nu som då finns några ädla syften bakom Frankrikes engagemang i Syrien. Det handlar inte om någon omtanke om det syriska folket. Det handlar istället om att visa sin makt och demonstrerar för den inhemska befolkning vilka maktmedel man är beredd att använda för att driva igenom sin politik.

Marcron, May och Trump representerar tre stater på dekis, som nu framför allt satsar på att öka sin militära styrka. Inom såväl den tekniska som den ekonomiska utvecklingen tappar de däremot allt mer mark mot Kina och andra asiatiska länder.

De borgerliga partierna i Sverige stöder attacken mot Syrien

Ledare

eFolket 15/4 2018

För ett år sedan bombade USA ensamt Syrien efter en påstådd kemgasattack utförd av Assad-regimen. Av övriga NATO-medlemmar fick USA denna gång enbart verbalt stöd. I går, när det åter var dags att militärt agera och föregå alla utredningar kring gas-attacken, fick USA med sig Storbritannien och Frankrike som deltagare i sitt agerande.

Spekulationer kring vad som fick dessa två, att utan längre betänketid gå med på ett militärt angrepp mot ett annat land, kan göras. Att USA fungerar som loket som drar hela NATO-tåget efter sig, är en spekulatioon som nog få skulle förklara som befängd. För denna allians existensberättigande anses det viktigt att hela militärkollektivet sluter upp och agerar unisont. Denna gång blev britterna och fransmännen tvungna att kliva in och motbevisa att dessa tilltag inte bara är en "one man-show" utförd av USA.

Bland NATO-trånare är det också viktigt att sluta upp bakom det som militäralliansen tilltar sig rätten att göra. Om man inte nickar instämmande kanske man inte får vara med, är väl tankar som rör sig i dessas huvuden. Det ser vi hos Sveriges borgerliga politiker, vilka anser att attacken mot Syrien är berättigad och sänder ett klart meddelande till regimen i Damaskus.

De borgerligas uttalanden sänder inte bara meddelande till Assad-regimen utan också meddelande till NATO om att man är redo att göra mycket för att få sitta med innanför militäralliansens väggar. I fallet Syrien kunde NATO:s agerande ha lett till stormaktskonfrontation och åtskilliga dödsoffer.

Det mest beklagliga är att attacken sker utan att ha föregåtts av utredningar och diplomati.

Den svenska regering har i alla fall en mer återhållsam inställning i detta, och säger sig önska att lösningen inte ska ligga i bomber och missiler. Margot Wallström verkade i FN för diplomatin som medel. För de svenska regeringspartierna är diplomatin något som ska prioriteras och värdesättas, medan den för de borgerliga partierna diplomatin och FN-stadgan uppenbarligen kan offras inför chansen att ställa in sig i NATO-gänget.

Det finns också uppenbar anledning att påminna om hur till exempel Liberalernas ledare Jan Björklund även stödde USA:s och Storbritanniens angreppskrig mot Irak; ett angrepp som motiverades på grundval av falska bevis om massförstörelsevapen.

Flamman

Syrien behöver inte fler bomber

Thaher Pelaseyed

Flamman 18/4 2018

Bara en koalition för fred kan förhindra gasattacker som den i Douma. USA och de gamla kolonialmakterna England och Frankrike har däremot inte den moraliska rätten att agera världspolis.

Kemiska vapen väcker alltid stor avsky. Vi minns Saddam Husseins gasattack mot Halabja, USA:s användning av vit fosfor under belägringen av irakiska Falluja och Israels fosfor-attacker mot Gaza. Närmare 70 fall av kemiska attacker har hittills dokumenterats sedan inbördeskriget bröt ut i Syrien. Endast i några enstaka fall har en oberoende undersökning kunnat peka ut vem som har legat bakom anfallen. Eftersom den senaste USA-ledda

operationen ägde rum innan oberoende inspektörer fick tillgång till al-Assads vapenlager lär även gasattacken i Douma förbli ouppklarad.

Förra veckan beordrade USA:s president Donald Trump tillbakadragandet av två tusen amerikanska militära rådgivare som tillsammans med Syriska demokratiska styrkorna bekämpar Islamiska staten, IS. Många bedömer att Ryssland och Iran nu får fritt spelrum att bistå Bashar al-Assad medan Turkiet kan fortsätta angripa kurderna i norra Syrien. Rysslands mål är att al-Assad ska återfå kontroll över Syrien och att förhindra IS-krigare från att söka tillflykt i de forna sovjetrepublikerna. Iran vill cementera sitt inflytande över en strategiskt viktig landkorridor som sträcker sig från Irak i öster till Libanon i väster.

Impotent strategi

Raketanfallet är Trumps försök att övertyga omvärlden om att USA fortfarande har ambitionen att vara en viktig spelare i Syrien. På samma gång är attacken en försäkran till Israel som till varje pris vill förhindra Irans inflytande. Men attacken är också ett bevis på att USA saknar en strategi för att få övertag gentemot Ryssland i Syrien. Det stora dilemmat för Trump och hans nya säkerhetsrådgivare John Bolton är al-Assad. Vad händer om al-Assad faller? Vem fyller vakuemet efter diktatorn? Ingen vill se en upprepning av kaoset i Irak efter Saddams fall.

Ingen moralisk rätt

Syrien har blivit skådeplatsen för ett proxykrig som involverar Ryssland, Iran, libanesiska Hizbollah och Bashar al-Assad å ena sidan och USA, Saudiarabien och Israel å andra sidan. Samtliga parter har gjort sig skyldiga till mordande av regionens civilbefolkning. Så när den svenska högern till slut omfamnar Donald Trump som världspolis, måste vi på motsatt sida med all bestämdhet påminna om att varken USA, Storbritannien eller Frankrike kan åberopa någon moralisk rätt att ingripa mot al-Assad. I den kritik som riktats mot den USA-ledda attacken har Labourledaren Jeremy Corbyn varit den som tydligast ifrågasatt den folkrättsliga legitimiteten i attacken och samtidigt varnat Theresa May för att upprepa Tony Blairs misstag i samband med Irak-invasionen 2003.

Fredscoalition behövs

Kriget i Syrien har pågått i sju år och kostat närmare 500 000 liv. Det finns inte en militär lösning på kriget. Bomber skjuter diplomatin i sank och skjuter upp en politisk lösning på en obestämmd framtid. För vad är det militära svaret på nästa kemiska attack? Vad händer när nästa missilattack tvingar Ryssland till en militär motreaktion? Freden i Syrien kräver smärtsamma kompromisser om bland annat Bashar al-Assads framtid, kurdernas självstyre och permanenta utländska styrkor på syrisk mark. Bara en bred diplomatisk koalition med ett tydligt FN-mandat kan bana väg för en hållbar fred.

”Missilerna var inte avsedda att hjälpa oss”

Jonas Elvander

Flamman 19/4 2018

Efter ännu en kemvapenattack anföll USA, Storbritannien och Frankrike förra veckan strategiska mål i Syrien. En röst som sällan kommer till tals i debatten om kriget är den syriska vänstern. Flamman talade om det geopolitiska spelet med Karim al-Hindi som arbetat med att dokumentera krigsbrott i Syrien.

Hur började ditt engagemang i oppositionen?

– Jag anslöt mig till revolutionen när den började. Jag började protestera den 25 mars 2011, alltså en vecka efter att demonstrationerna hade börjat. För det var då den kom till mitt område (Goutha). Jag var en del av revolutionen men jag sysslade mest med att dokumentera

brott mot mänskliga rättigheter.

Vilken sida av oppositionen tillhör du?

– Jag hör till vänstern, jag kommer från en kommunistisk familj. Min far var medlem i det palestinska kommunistpartiet. Men det finns två sorts vänster i Syrien. Vi har den nya vänstern som är marxistisk men hatar Stalin och är mer frihetlig. Sedan har vi den kommunistiska vänstern av den gamla skolan som älskar Stalin. Dem kan vi glömma för de stödjer regeringen. Vi i vänstern som är emot regeringen tänkte inte alls på vilket stöd vi skulle få internationellt i början. Sedan sade vi att vi ville ha en flygförbudszone så att regeringen inte skulle kunna använda sitt flygvapen, för vi visste att regeringen höll på att falla och att deras soldater deserterade. Så om de hade upprättat flygförbudszone hade vi kunnat störta den. Men ingen lyssnade på oss.

– När oppositionen tog stora områden uppstod två problem. Hur ska revolutionen se ut? Vi i vänstern ville ha liberala fri- och rättigheter för alla. Den muslimska sidan höll inte med så det uppstod en konflikt. Kurderna gick med i revolutionen men de var också emot oss för de har sin egen modell (konfederation). Stora delar av vänstern flydde dessutom Syrien efter att revolutionen började så majoriteten av oppositionen är nu islamister. Assads mål var dessutom att bli av med vänstern tidigt för vänstern hade sagt att de inte tänker strida utan bara protestera fredligt. Han insåg att det är farligare än att kriga, han vill ha någon att strida mot så att han har en orsak att attackera.

– Det som hände i Goutha (kernvapenattacken) var inte första gången. Det var den andra. Första gången dog 1 400 människor. Obama skulle ha intervenerat då men han ville inte. Och nu har vi Trump. Han intervenerade två gånger men det gav inget, det var bara för att visa Ryssland att han kan göra något. Så behöver vi de här attackerna? Vi bryr oss inte för de var inte avsedda att hjälpa oss, de var för USA:s egen skull. Assad fortsätter att attackera Homs i medan vi pratar.

Vad skulle hjälpa?

– Ett stort luftangrepp. Och då menar jag att ingen av flygplatserna borde fungera efteråt. Förutom den ryska för vi vill inte ha ett internationellt krig i vårt land. Det skulle tvinga dem att använda den ryska flygplatsen för fortsatta flygangrepp vilket skulle innebära att Ryssland skulle få skulden för de civila dödsoffren. Jag trodde att USA och Europa var smarta nog att tänka så. Men i slutändan förstörde de lagerlokaler som inte används längre. Det är uppenbart att det bara var för att göra en politisk poäng.

Internationalen

Stoppa bombningarna! Ned med diktaturen! Fred och demokrati åt Syrien

Uttalande

Internationalen 20/4 2018

Trumps och hans brittiska och franska kumpaners pinsamma bombräder i Syrien väcker omvärldens avsky. Sällan har stormaktshyckleriet framstått mer öppet. Angreppet handlar bara om maktspråk och koketterande försök att visa handlingskraft, inte minst i det upptrappade kallakrigsspråket mot Ryssland. För Syriens fred och demokrati – för offren för massakrer och misstänkta gasangrepp - utgör räderna bara ett hån. Med rätta protesterar antiimperialister och fredsivrare, men bombterrorns värsta förövare får inte komma undan. Det är Assaddiktaturen som tillsammans med ryskt attackflyg massakrerat tusen och åter tusen civila i skoningslös bombterror år efter år. Verkliga fredsprotester mot bombningarna måste riktas mot alla stormakter, globala som regionala, liksom mot diktaturen och jihadisterna, som förvandlat Syrien till ett blodigt inferno och ruinhög.

- Stoppa bombterrorn i Syrien
- Fördöm Trumps, Putins och Assads bombkrig
- Solidaritet med Syriens demokrati- och fredskämpar

Socialistiska Partiets partistyrelse 18 april 2018

Nej, det är inte ett nytt Irak vi ser i Syrien

Arash Gelichkan

Internationalen 20/4 2018

Den begränsade kampanjen mot syriska kemvapen är bara ett spel för gallerierna. Väst söker inte regimförändring i Syrien men har bidragit till att dränka upprorets progressiva sida i sekteristiskt blod. De i vänstern som ser ett nytt Irak i Trumps missilangrepp har fel, skriver Arash Gelichkan, aktivist i Vänsterpartiet.

Västs bombning i Syrien fredagen 13/4 skadade enligt syriska regimkällor sex civila och förstörde evakuerade installationer. Det har haglat upprörda vänsterkommentarer och protestdemonstrationer från London till Uppsala. Någon sådan bred enhet mot Assads krig mot syrierna har vi däremot inte sett en tillstymmelse till. Varför är det så? Jag tror att det grundar sig i två uppfattningar: a) att Assad-regimen är en "anti-imperialistisk" regim som utsatts för en västerländsk komplott och b) att valet står mellan Assad och islamistiska reaktionärer. Låt oss snabbt rekapitulera det syriska dramat och återkomma till dagens händelser. Läget 2011: den nyliberala nedmonteringen av det arabsocialistiska projektet är fullt gången. Assad-kusinen Rami Makhloufs familj äger vid den tiden 60 procent av landets ekonomi och figurerade i Panama-läckan med schweiziska bankkonton. Regimen står på tröskeln till ett associationsavtal med EU som kan öppna upp Syriens marknad för västerländska intressen. Närmandet till väst kröns av president Bashar al-Assad extravaganta statsbesök i Elyséepalatset.

Vidgande klassklyftor, korruption löpandes amok och politiskt förtryck: bränslet till varje arbetarklassuppror. Och en gnista för att tända den – arabiska våren. De objektiva förutsättningarna för upproret fanns inne i själva Syrien. Det var inte någon utländsk komplott uppskissad i Pentagon som fick vanligt folk i Syrien att protestera mot reella orättvisor och ett verkligt förtryck. De protesterar mot sådant precis av samma anledning som unga i New York, Madrid eller Reykjavik gör det. Precis som där är det en uppsjö av politiska inriktningar som blir indragna. I Syrien fanns sociala aktivister, intellektuella, vänsterinfluerade grupperingar, Muslimska Brödraskapet och så vidare. Det handlar för vänstern inte om att välja mellan Assad och reaktionära islamister. Det gäller att stödja de progressiva komponenter som skulle kunna ge upproret en meningsfull riktning. Den demokratiska självorganiseringen i befriade områden under Lokala samordningskommittéerna LCC:s inflytande, Syriska revolutionära vänsterströmningen, assyriska, kurdiska och andra minoriteters demokratiska rörelser...

Maktbalansen idag är sådan att det inte finns några folkliga regeringar som är beredda att stödja dessa krafter. Tyvärr är det Saudiarabien, Qatar och Iran som går in och stödjer sina krafter. Förutsättningen för en progressiv rörelse att gå segrande ur ett inbördeskrig i Syrien är ju liten med Ryssland och Iran på ena sidan, Golfstaterna på andra. De kapitalistiska staterna bidrar till att förvandla upproret till ett sekteristiskt inbördeskrig. De kan inte tolerera att en folklig revolution segrar och sätter Syrien i händerna på massorna.

Vad ska vi göra när utsikterna är svåra för en progressiv utveckling? Istället utsträcka politiskt stöd till Assad-regimen av rädsla för islamistiska krafter? Vi kan inte påverka utvecklingen materiellt så då är det vår uppgift att stödja de progressiva krafter som finns politiskt. Det finns heller inget som säger att vi automatiskt ska föredra en sekulär massmördare i förhållande till en jihadist. Vi ska motsätta oss varje bödel, torterare och massmördare. Även när

offren är i Mellanöstern. Punkt slut.

Så till det som händer nu. Kemvapenattacken har ägt rum. Rysslands påstående om en iscensatt propagandahändelse är bara nys. Bilderna på barnen som vrider sig av smärta och andningsångest kommer från välkända och bevisat trovärdiga källor. Invånare har vittnat om att kemvapnen släpptes från bombflyg och helikoptrar – materiel rebellgrupper saknar.

Assad-regimen har bevisat sin brutalitet med all önskvärd tydlighet och skulle inte dra sig för att använda kemvapen. Det finns inget som kan hindra Assad från att fullfölja den eller vilken annan tillgänglig taktik – bombattor, belägring, svält – för att återta de sista rebellområdena. Västs intervention är bara ett cyniskt spel för gallerierna. Regimen har i god tid förvarnats av Trumps krigsretorik och säger ju själv att de evakuerat potentiella mål. Assad kommer att fortsätta rycka fram med Rysslands beskydd. Det har inte funnits någon västerländsk agenda att störta själva regimen, däremot att hålla inbördeskriget pågående för att krossa varje progressiv potential och ja, sälja vapen, kontrakteras i återuppbyggnaden med mera (kapitalism, you know). Det finns ingen reell möjlighet till en markinvasion för att inta Damaskus när Ryssland står vakt. En sådan invasion och ockupation skulle inte välkomnas av någon i Syrien.

Irak 2003 föregicks av en amerikansk truppuppladdning i Gulfen i månader, det ser vi inte här. Rebellgrupperna är i upplösning, bråkandes sinsemellan om allt, belägrade och strids-trötta. Det finns inga markkrafter som kan störta regimen. Så nej det är inte en ny Irak-invasion på gång. Det som händer är att ett folkligt uppror med materiella orsaker slutgiltigt dränkts i ett sekteristiskt inbördeskrig pådrivet av alla krafter som vill förhindra en seger för progressiva, självständiga krafter i Mellanöstern. Och det är en fruktansvärd tragedi i sig.

Arash Gelichkan aktivist i Vänsterpartiet

Offensiv

Nej till bombningen av Syrien – bygg en massrörelse mot kriget

Serge Jordan

Offensiv 13/4 2018

Trumpadministrationen laddar upp för nya missilattacker mot regimen i Syrien. Detta kan utlösa en explosiv kedja av händelser som skulle kunna resultera i en ännu allvarligare militär konflikt mellan stora internationella och regionala makter i Mellanöstern. Moskva har svarat Trumps öppna hot med att hota om vedergällning mot de amerikanska trupper på syrisk mark som deltar i attackerna.

Både Trump och den brittiska premiärministern Theresa May går igenom turbulenta politiska perioder och har ett behov av att avleda uppmärksamheten från de egna vändorna. Samtidigt utmanas Frankrikes president Macron, som också uttalat sig för ett ”militärt agerande”, av en ny våg av arbetarkamp. Alla dessa tre och Saudiarabiens härskare, som har erbjudit sitt fulla stöd till deras respons, trappar nu upp sin retorik och spänner musklerna mot Assads regim och dess allierade i Kreml. På ett cyniskt sätt ursäktas krigsförberedelserna av som man hävdar, att regimens styrkor skulle ha använt kemvapen mot befolkningen i förortsstaden Duma, i östra Ghouta, utanför Damaskus.

Denna motbjudande attack och dess offer skylls på Bashar al-Assads regim och de länder som backar upp den, men utan att några konkreta bevis presenteras. Assads korrupta regim är täckt av blod. CWI (den internationella socialistiska organisation som Rättvisepartiet Socialisterna är den svenska sektionen av) är motståndare till och ger absolut inget stöd till Assads brutala reaktionära regim och dess ryska och iranska beskyddare.

Men varför skulle den syriska armén genomföra en kemgasattack nu och dra västimperialistiska makternas vrede mot sig? Samtidigt som man inte kan utesluta att Assads regim är

ansvarig, så finns det ingen uppenbar taktisk logik till ett sådant beslut. En militär seger i östra Ghouta låg inom regimen räckhåll, vilket skulle ha fördjupat Assads grepp över de flesta av Syriens urbana centrum. Detta i sin tur har gjort att vissa kommentatorer spekulerat i att giftgasattacken ska ha initierats av ”jihadistiska rebellstyrkor” i syfte att dra USA-imperialismen djupare in i konflikten.

Oavsett vem som är ansvarig för den misstänkta attacken bör frestelsen att använda den som en ursäkt för ännu en imperialistisk intervention i Mellanöstern avvisas; vi måste resa totalt motstånd.

Femton år efter invasionen och ockupationen av Irak minns miljontals människor de lögner som de härskande politikerna och deras vänner inom pro-etablissemangs- och pro-företagsmedia använde sig av för att rättfärdiga det katastrofala kriget. Många är därför med rätta inte redo att okritiska svälja i sig den officiella versionen av händelserna som just nu presenteras av regeringar i Väst och mainstream-media. Andra västerländska interventioner i Afghanistan och Libyen har också inneburit en katastrof för människorna i de områdena och har bara fördjupat krisen.

Kriget i Irak påskyndade USA-imperialismens försvagning och nedgång i Mellanöstern; det pågående kriget i Syrien har blottlagt det ytterligare och har gett en öppen spelplan för Ryssland och Iran att vidga sitt inflytande i regionen. Detta, tillsammans med att Trump-administrationen rör sig mot ett mer öppet stöd till Israel och Saudiarabien – Irans ärkefiender – har fått de regionala spänningarna att nå en väldigt hög nivå.

Spänningarna i regionen mellan de större krafterna, som hölls i schack – om än otryggt – under slaget mot IS, har nu kommit tillbaka med en ny intensitet efter att IS så kallade kalifat så gott som har smulats sönder. Den senaste tidens vecklingar har allt mer kännetecknats av en upptrappning av de ”inter-statliga” militära skärmytslingarna på syriskt territorium, med en djupare militär inblandning från Israel, Turkiet, Iran och andra.

Trumps aviserade angrepp syftar sannolikt, i likhet med de 59 Tomahawk-missiler som USA avfyrade mot en syrisk flygbas i april ifjol, till att i första hand vara en styrkeuppvisning. Ett större syfte och mål, som ett fullskaligt krig för en ”regimförändring”, skulle inte bara riskera ett storkrig i hela regionen, utan också följas av stora politiska och sociala omvälvningar i de västerländska huvudstäderna och världen runt. Men krig har sin egen logik, och nya flyganfall från USA i en explosiv situation som denna skulle kunna få oanade och oavsiktliga följder.

Medan de interimperialistiska spänningarna stiger i Mellanöstern och runtom i världen når också de härskande klassernas hyckleri och dubbelstandard nya förbluffande proportioner. Samtidigt som man anklagar Assad för att ”bortse från mänskligt liv” har Trump, May och Macron alla nyligen rullat ut den röda mattan för den saudiske kronprinsen Mohammed Bin Salman, huvudarkitekten bakom blodbadet och den medvetna svälten i Jemen, vilket i snitt dödar ett barn var tionde minut. Alla klev över varandra för att gratulera den kontrarevolutionära slaktaren al-Sisi efter hans nyliga farsartade ”omval” i Egypten; alla gav en de facto fribiljett till såväl den turkiska presidenten Erdoğan's etniska rensningsoperation i Afrin som de israeliska krypskyttarnas frikostiga nermejning av obeväpnade palestinier i Gaza – vars fördömande USA-imperialismen la ett veto mot i FN:s säkerhetsråd.

Inga av kommentatorerna som visade ilska mot användningen av kemiska vapen för att rättfärdiga en ny militär aggression i Syrien höjde på ögonbrynet ifjol när USA:s armé använde vit fosfor i de tätbefolkade områdena i Mosul och Raqqa i striden mot IS. Hundratals civila kunde tydligen offras och deras städer förintat i ”kriget mot terrorns” namn. På samma sätt försöker Assad- och Putinanhängare rationalisera sina mordiska belägringar och brutala bombningar av civila som bor i områden i Syrien kontrollerade av beväpnade rebellstyrkor, varav de flesta är islamistiska fundamentalister – som salafisterna i gruppen Jaysh al-Islam, som fram tills nyligen kontrollerade östra Ghouta.

I verkligheten agerar den mordiska framfarten hos Assad och hans allierade, precis som de civila dödsfallen som kom med västimperialismens ”befrielse” från IS i kombination med massfattigdom och alienationen av miljontals, som rekryteringsmedel för framtida sunnitiska extremistgrupper – om de inte utmanas av ett verkligt alternativ. Parallellt har handlingarna från de hänsynslösa beväpnade salafist- och jihadistgrupperna hjälpt Assad att genom den rädsla det skapar upprätthålla kontrollen över viktiga delar av befolkningen. En ny omgång av imperialistiska flyganfall skulle ha samma effekt, att förstärka Assads bild om att hans regim är ett fort som skyddar sig mot inhemska och externa terrorister samt mot imperialistiska fiender.

CWI motsätter sig kraftigt alla militära anfall mot Syrien och alla utländska interventioner och inblandning i landet. Blodspillan och förödelsen, som har pågått utan minskad takt de senaste sju åren, måste stoppas – inte tillta. Det är en uppgift som alla de rådande kapitalistiska och imperialistiska krafterna som är involverade i regionen och strider sinsemellan över makt, prestige och vinster har visat sig fullkomligt inkapabla till. Det kan helt enkelt inte finnas någon lösning på de fasor som möter det syriska folket på grundval av dagens ruttna system.

Medan det syriska folket genomlider alla de hemskheter som kontrarevolution och krig för med sig finns det en viktig och kraftfull arbetarklass i länder som Iran, Turkiet och Egypten. Allierade med regionens fattiga och förtryckta, enade med det skriande behovet av en antikrigsrörelse i väst, skulle en sådan styrka – beväpnad med en demokratisk socialistisk politik – visa en väg som leder bort från den nya mardröm som hotar i Syrien och Mellanöstern.

CWI/RS säger:

- Stoppa Trumps attacker mot Syrien. Dra tillbaka alla utländska trupper från Syrien nu – nej till utländska makters inblandning i regionen.
- Bygg en internationell massrörelse mot kriget.
- För uppbygget av enade, multietniska och icke-sekteristiska försvarskommittéer i alla delar av Syrien för att försvara arbetare och fattiga mot sekteristiska och militära attacker från alla håll.
- För oberoende fackföreningar och massarbetarpartier med ett program för mark till massorna och arbetarnas övertagande av fabrikerna.
- Störta diktaturerna – mot kapitalism och imperialism. För arbetarenhet och socialism.
- För en demokratisk socialistisk konfederation i Mellanöstern och Nordafrika som respekterar alla minoriteters rättigheter.

Världen efter missilattacken

Per-Åke Westerlund

Offensiv 18/4 2018

Med bombattacken mot Syrien har USA-imperialismen och dess allierade allvarligt trappat upp motsättningarna i Mellanöstern och globalt.

Den svenska regeringens hållning visar tydligt trycket från de attackerande makterna att Väst ska visa upp en "enad front". Utrikesminister Margot Wallström upprepade gång på gång att "vi förstår den ilska och den frustration som ligger bakom" de 105 missiler som USA, Frankrike och Storbritannien anföll med. Hennes och regeringens enda "dilemma" var att denna typ av attacker strider mot FN:s regler för folkrätten.

Men hur kan den svenska regeringen ens tala om "ilska och frustration" från Trump, May och Macron? Ingen av dessa agerade av omsorg om befolkningen i Syrien.

Anfallet var en demonstration av militär makt, men det har varken förutsättningar eller uppsåt att stoppa fortsatt krig och förbättra livet för befolkningen.

Det var inte det stora angrepp som Trump hade varslat om i sina mycket aggressiva tweets. Ryssland förvarnades om attacken så att deras flyg eller baser inte skulle träffas. Till dessa baser kunde också Assadregeringen flytta sina mest värdefulla attackplan.

Både Frankrikes president Macron och Storbritanniens premiärminister May var noga med att betona att de inte var ute efter ett regimskifte i Syrien.

Effekterna blev inte större än när Trump beordrade en motsvarande attack för ett år sedan, då han angrep med 59 Tomahawkmissiler mot ett flygfält.

Det är också så att de tre attackerande makterna inte har kunnat presentera några bevis för den attack med kemiska vapen i Duma i östra Ghouta som sades vara orsaken till anfallet. Utredarna från OPCW (organisationen för förbud av kemiska vapen) ska enligt uppgift undersöka platsen onsdag den 18 april. Utan tvekan kommer deras rapport, vad som än står i den, att tolkas som att den rättfärdigar missilattacken.

De hycklande Västmakterna säger sig ha dragit en gräns vid kemiska vapen. Detta från USA som massbombade Vietnam med just kemiska vapen för mindre än 50 år sedan. De konventionella bomber som har orsakat mest död och förödelse i Syrien möter inte samma reaktioner och i det lika förödande kriget i Jemen ger Trump fullt stöd till Saudiarabiens mördande bomber.

Det är inte heller så att Vita huset har bombat Syrien varje gång kemiska vapen misstänkts ha använts. Attackerna sker istället utifrån presidentens behov att visa styrka och makt.

Den allvarligaste effekten av anfallet är de ökade motsättningarna mellan de imperialistiska makterna: USA, som har tappat inflytande och bränts av sina krig i Irak och Afghanistan, och Ryssland, som flyttat fram positionerna de senaste åren. USA har fortfarande den överlägset största militärbudgeten (10 gånger större än Ryssland).

Trump har sedan närmast beundrat Putin och gratulerade även denne till segern i de fuskval som hölls för en månad sedan. Men de senaste veckorna har Trump ändå tvingats genomföra en rad sanktioner mot Ryssland. Först efter anklagelserna om ryskt stöd till Trumps valkampanj. Därefter utvisade USA och andra regeringar sammanlagt 150 diplomater efter dådet mot den före detta spionen Skripal och dennes dotter i Storbritannien. Sanktioner infördes mot några av Rysslands rikaste som är Putin närstående. Rysslands största aluminiumproducent sägs ha drabbats särskilt hårt och bolagets värde halverades på en dag.

Men i början av denna vecka, måndag den 16 april, lät Trump meddela att han inte tänker införa de nya sanktioner mot Ryssland som annonserades av hans FN-ambassadör, Nikki R.

Haley. Dessa skulle enligt henne riktas mot alla ”ryska bolag som understödde Syriens kemiska vapenprogram”. Hon höll även öppet för nya missilangrepp.

I valkampanjen och med parollen ”America First” har Trump signalerat att USA under honom inte skulle dras in i nya krig. Han har också annonserat att de nuvarande 2 000 USA-soldaterna i Syrien skulle dras tillbaka. För USA:s härskande klass innebär det att slicka såren efter misslyckade krig, samtidigt som det tillfredsställer opinionen mot krig.

Men denna linje från USA, särskilt tydligt under Obama, har gett utrymme till andra makter, i Mellanöstern särskilt Iran och Ryssland. Putin har också gjort överenskommelser med Erdoğan i Turkiet, som har hamnat i hårda ordstrider med Trump.

Att Trump nu på nytt verkar ändra sig om tillbakadragande – liksom om fortsatta sanktioner mot Ryssland – är därför inte bara ett uttryck för hans oberäkneliga egocentriska personlighet, utan även ett uttryck för motsättningar i USA självt. Dessa handlar också om USA-imperialismens roll i världen. Trump och den härskande klassen oroas över det tappade inflytandet i Mellanöstern.

Att rusta för krig – militärt eller handelskrig – är klassiska metoder att söka stöd genom att varna för yttre fiender. Flera kommentatorer jämförde förra veckan krisen mellan USA och Ryssland med Kubakrisen 1962, på randen till ett kärnvapenkrig. Ett sådant scenario är inte det mest troliga just nu, men kommer att återkomma i en värld styrd av Trump, Putin, kapitalism och imperialism.

Proletären

Extremisterna bussas bort – snart fred i östra Ghouta

Patrik Paulov

Proletären 27/3 2018

Efter veckor av hårda strider i östra Ghouta i Damaskus utkanter kommer nu en strid ström av positiva nyheter.

Den syriska arméoffensiven har pressat de väpnade extremistgrupperna att låta civilbefolkningen lämna stridsområdena och samtidigt acceptera att själva bussas iväg till Idlibprovinsen vid gränsen mot Turkiet.

Måndag 26 mars hade 108.000 människor lämnat östra Ghouta via de humanitära korridorer som upprättats av syriska armén och dess ryska allierade. Det är många syriska journalister som varit på plats filmat och intervjuat de som slutligen lyckats fly från de väpnade grupperna i östra Ghouta. Vittnesmål efter vittnesmål beskriver förtrycket och berättar om hur de hölls fångna som mänskliga sköldar. På samma gång uttrycks lättnad och glädje över att åren av terrorvälde är över.

Precis som i östra Aleppo och andra tidigare stridszoner har Syriens regering inlett offensiven mot östra Ghouta för att tvinga de stridande att acceptera att antingen lägga ner vapnen eller resa till Idlib under Röda halvmånens beskydd.

Den första grupp som accepterade att lämna östra Ghouta var Ahrar al-Sham. Totalt 5.000 personer, både stridande och deras familjer, bussades till Idlib under förra veckan. Några dagar senare var det dags för Faylak al-Rahmans medlemmar och familjer. Fram till och med tisdag 27 mars har 13.300 personer från den sistnämnde gruppen körts till Idlib.

Den största väpnade gruppen i området, Jaish al-Islam som backas upp av Saudiarabien, vägrar i skrivande stund att ge upp. Men förhandlingar pågår och allt tyder på att det bara är en tidsfråga innan bussarna körs fram på nytt.

När striderna avbröts av förhandlingar och de första grupperna av extremistkrigare lämnade

Ghouta förra veckan gick invånare i Damaskus ut på gatorna för att fira. Återkommande raket- och granatattacker från ”rebellerna” i östra Ghouta har sedan 2012 kostat tusentals civila Damaskusbor livet. Med befrielsen i sikte är snart detta hot borta.

Säg kemgasattack och all kritisk granskning är borta

Patrik Paulov

Proletären 9/4 2018

Så upprepas kemgashistorien ännu en gång. Anklagelserna haglar mot Syrien och från väst ljuder krigsmullret allt högre. Det finns all anledning att fråga sig vem som tjänar på detta. Och vad står det egentligen i FN-rapporterna om Syriens användning av kemiska stridsmedel?

Historien upprepar sig. Allt har sagts förut. Men det finns i de stora medierna denna gång en antydning till misstanke om att allt kanske inte är så enkelt som det vid en första anblick verkar vara.

I rapporteringen om ihjälgasade civila i den ”rebellkontrollerade” staden Douma i östra Ghouta sägs att uppgifterna ”inte kunnat bekräftas och informationen om vad som skett går isär”, som SVT Nyheter uttrycker det.

Faktum är att varje anklagelse om att den syriska armén använt kemiska stridsmedel mot civilbefolkningen kommit i en tid när den orsakat maximal skada mot just regeringssidan.

Det är som om de syriska strategerna varje gång den egna sidan vinner mark, eller när fredssamtal med oppositionella närmar sig, medvetet skulle utföra attacker som effektivt saboterar alla uppnådda och kommande framgångar.

Precis så är scenariot gällande Douma.

Efter en två månader lång kampanj för att befria östra Ghouta är den syriska armén på god väg att lyckas.

Tiotusentals terrorister och deras familjer har bussats iväg till Idlib. Över 150.000 civila har lämnat området via de av Syrien och Ryssland upprättade humanitära korridorerna. Bland dem massvis av människor som kidnappats från andra platser i Syrien och i årtal hållits fängslade.

Den enda del av östra Ghouta som återstår är staden Douma, som kontrolleras av den saudistödda terrorgruppen Jaish al-Islam. Vissa av gruppens ledare vägrar ge upp, men det har för alla seriösa bedömare varit uppenbart att det bara är en tidsfråga innan krigarna från Jaish al-Islam också bussas iväg till gränsområdet mot Turkiet.

Nyligen deklarerade dessutom USA:s president Trump att de amerikanska trupperna i östra Syrien ska lämna landet så snart som möjligt. En sådan utveckling vore ett drömscenario för den syriska regeringen, som gång på gång krävt att all illegal närvaro av utländska styrkor måste få ett slut.

I detta läge, när striderna går regeringens väg och allt mer resurser går till fredlig återuppbyggnad, påstås alltså Syriens ledning ha beordrat en kemgasattack mot Douma. Det går inte hitta något som helst trovärdigt militärt eller politiskt motiv för detta.

Vad som skett under de senaste dagarna är att Bashar al-Assad på nytt utmålas som en blodsbesudlad diktator som måste bestraffas av omvärlden. Trump har slutat twittra om ett militärt uttåg. Istället diskuterar USA:s ledning med sina allierade i Frankrike och Saudiarabien om att slå till militärt mot den syriska regeringssidan. Israel valde natten på måndagen att själva genomföra ett angrepp.

Så vem tjänar på en kemgasattack i Douma?

Hur är det då med påståendena om att det är bevisat att Syriens armé vid flera tillfällen

under kriget använt kemiska stridsmedel?

Detta är mildt uttryckt en sanning med modifikation. För den som läser det finstilt i rapporterna från Organisationen för förbud mot kemiska vapen (OPCW) och FN:s gemensamma undersökningsgrupp framgår hur ihåliga bevisen är.

Rapporten från den 24 augusti 2016 utgör ett typexempel på detta. Det är den som medierna har som källa när de säger att FN slagit fast att den syriska regeringen använt giftig klorgas vid två tillfällen.

Då undersökningarna har gjorts långt i efterhand och ofta inte heller kunnat göras på plats redogör OPCW-FN-teamet för att man fått lita till andrahands- eller tredjehandskällor.

Samma sak gäller delar av bevismaterialet, där teamet inte kunnat kontrollera var det kommer ifrån och hur det hanterats innan det undersökts.

I rapporten står det svart på vitt att en del av de bevis som överlämnats till OPCW-FN har varit vilseledande. Som exempel nämns att kratrar av bombnedslag inte stämmer med de materialrester som påstås ha funnits på dessa platser. I några fall har det enligt undersöknings-teamet varit uppenbart att dessa rester hämtas från annat håll och placerats ut i efterhand.

I rapporten konstateras slutligen att mycket av informationen baseras på de människor som var först på plats och medicinsk personal, vilket ofta handlar om Vita hjälmarna.

Så när FN slår fast att syriska armén använt kemvapen kommer viktig information från en organisation som finansieras av USA:s och Storbritanniens regeringar, som enbart verkar i områden kontrollerade av väpnade extremistorganisationer och som i östra Aleppo hade sitt högkvarter i samma byggnad som al-Qaidagruppen Jabhat al-Nusra.

Det finns anledning att förhålla sig kritisk till alla uppgifter om och påstådda bevis för att Syriens regering använt kemiska vapen mot sin egen befolkning.

Det mesta tyder på att detta är ett sista desperat försök av terroristerna i Douma och dess utländska uppbackare att försöka vända krigslyckan. Med militär hjälp utifrån.

Irakkriget 15 år: En krossad staty i ett krig byggt på lögner

Patrik Paulov

Proletären 9/4 2018

”Terrorn är över efter 35 långa år – Därför hade alla som demonstrerade för fred fel”.

Rubriken är hämtad från en artikel av Mats Larsson i Expressen den 10 april 2003. Han var nöjd. Bagdad hade dagen innan fallit i USA-alliansens händer.

En liknande euforisk stämning återfanns i alla stora svenska medier när de skildrade händelserna den 9 april, dagen då USA:s trupper gick in i den irakiska huvudstaden. Överallt fanns bilderna från Paradistorget i centrala Bagdad där påstått frihetstörstande folkmassor krossade den ståtliga statyn av Saddam Hussein. Och ingående beskrevs hur amerikanska soldater välkomnades med blommor och kindpussar.

Känslan som gavs var att kriget var över efter bara tre veckor.

Det är en närmast surrealistisk upplevelse att femton år senare bläddra igenom tidningarna från krigsstarten den 20 mars 2003 och de följande dramatiska veckorna. Visst publicerades skildringar av civilbefolkningens lidande och krigets offer. Men det var inte huvudsidan.

Sett i efterhand är det uppenbart att den samstämmiga rapporteringen tjänade ett högre syfte.

Det gällde att ge legitimitet åt det krig som startats i strid med FN-stadgan. Det gällde att slå undan benen på den starka antikrigsrörelsen som i månader fyllt gatorna. Det gällde att övertyga den breda krigskritiska opinionen i Sverige och övriga västvärlden om att invasionen trots allt skulle föra något gott med sig.

För när *"Bagdadborna stack blommor i kanonrören på marinkårens stridsvagnar"*, som Expressen skrev i en extraupplaga den 9 april, då måste ju vapenbröderna Bush och Blair ändå ha gjort rätt.

Men skildringen av mångmiljonstaden Bagdads fall var lika mycket bluff och båg som de lögner om Iraks massförstörelsevapen och terroristsamarbete som USA och Storbritannien använde för att motivera angreppskriget.

Folkmassorna på Paradistorget var i verkligheten bara ett par hundra personer, det visar översiktsbilder från nyhetsbyrån Reuters som senare offentliggjordes. Torget var dessutom omringat av amerikanska stridsvagnar och det var en av dem som drog omkull statyn.

Jag vill inte på något sätt förneka att det bland irakierna på plats kan ha funnits en äkta glädje över att Saddam Husseins förtryckande regim var borta. Men statyrivningen var i första hand ett skådespel. Det iscensattes för de internationella journalister som lämpligt nog bodde på Palestine hotel ett stenkast från Paradistorget.

Irakierna i allmänhet var knappast glada över att bombas och invaderas av främmande makter. Och det oavsett vad de tyckte om Saddam Hussein och Baathpartiets styre. Samma stater som våren 2003 tog kontroll över Irak hade under lång tid plågat det irakiska folket – med ett stort lidande och massdöd som följd.

Ett halvår innan händelserna på Paradistorget var jag själv på plats i Irak.

"Det är oljan. Hade vi varit fattiga hade ingen velat attackera oss, då hade ingen brytt sig om Irak"

Jag besökte det fattiga Basra i söder, där många barn var traumatiserade av att i hela sina liv ha levt under hotet av de amerikanska och brittiska stridsplan som dagligen flög ovanför deras huvuden.

Jag reste till Mosul i norr och mötte yasidier, den minoritet som blev utsatt för vidriga övergrepp när Islamiska staten senare ockuperade området.

Jag intervjuade läkare på sjukhus i Bagdad som saknade både kuvöser och de enklaste mediciner eftersom Irak hade förbjudits att importera dessa. Kuvöserna, mediciner och även blyertspennor fanns på listan över produkter som Irak skulle kunna använda för att tillverka massförstörelsevapen. Åtminstone var det vad de västliga makthavarna i FN:s kommitté för sanktioner mot Irak hävdade.

Och jag tog en kvällspromenad till Paradistorget där ett gäng ungdomar inte hade en aning om att den staty de satt under snart skulle vältras av en amerikansk stridsvagn.

Det var tydligt att irakierna redan innan kriget bröt ut 2003 var ett plågat och nertryckt folk. Och det var tydligt att hur stark avskyn än var mot regimen och det brutala förtrycket av oppositionella, så var det ytterst få som önskade ett nytt destruktivt krig.

Det går inte att flygbomba, invadera och ockupera fram ett folks befrielse och bättre liv.

Jag talade med många under mina veckor i Irak. Intressena bakom det kommande kriget var något som alla talade om.

”Det är oljan. Hade vi varit fattiga hade ingen velat attackera oss, då hade ingen brytt sig om Irak”, som barnläkaren Murtada Hassan i Bagdad uppgivet uttryckte det.

Kriget förde med sig massdöd, förödelse, hunger, analfabetism, sekteristiskt våld och irakiska al-Qaidas födelse

Carl Bildt, den då frifräsande moderaten och blivande svenske utrikesministern, hade en annan uppfattning.

Den 28 januari 2003 skrev han i International Herald Tribune en artikel som argumenterade för att en militär invasion var den enda vägen framåt. Bildt avslutade med följande vackra framtidsvision:

”Att störta Saddam Hussein är enda vägen som fred kan uppnås. De närmaste veckorna bör bli början till slutet på årtionden av krig för folken i Irak och för regionen.”

Femton år efter krigsstarten sitter vi med facit på hand. Det var inte fredsrörelsen utan Mats Larsson, Carl Bildt och alla de som jublade över ”friheten” som hade fel. Ja, utvecklingen blev faktiskt ännu värre än någon hade kunnat föreställa sig.

Kriget förde med sig massdöd, förödelse, hunger, analfabetism, sekteristiskt våld och irakiska al-Qaidas födelse, den terrorgrupp som är ursprunget till både Islamiska staten och Jabhat al-Nusra, som förött livet för miljontals människor i Irak, Syrien och andra länder i regionen.

Kriget förde med sig tortyr i en sällan skådad omfattning. Ett par av de irakier som jag mötte innan helvetet brakade lös greps så småningom av ockupationsmakten och sattes i det ökända tortyrfängelset Abu Ghraib. Det enda svar som jag fick när jag några år senare frågade vad de utsatts för var:

”Allt vad du fått höra i internationella medier är sant. Det är vad som hänt oss.”

Bush och Blair och alla andra makthavare som backade upp anfallet på Irak gjorde sig skyldiga till en av vår tids värsta krigsförbrytelser. Det är en skam att de går fria.

Och hela det svenska medieetablissemanget – det var alls inte bara Expressen – spelade med genom att okritiskt sprida vidare maktens lögnar och propaganda. Det är inte konstigt att de stora medierna talar tyst om vad de rapporterade för femton år sedan.

Händelsen på Paradistorget den 9 april 2003 är viktig att påminna om. Inte för att några irakier förstörde en staty utan för att det symboliserar hur västvärldens krossade Irak och lade grunden för det kaos som än idag präglar Mellanöstern.

Stoppa vansinnet – låt inte Trump förvärra kriget

Patrik Paulov

Proletären 12/4 2018

Det är något otäckt över det rådande världsläget. Från den ena dagen till den andra har presidenten i världens enda supermakt bytt uppfattning. Talet om att avsluta den militära insatsen i Syrien har ersatts av hånfulla smädelser och öppna krigshot mot landet och dess närmaste allierade, Ryssland.

Med Trump som överbefälhavare hotar supermakten att ännu en gång gå till militärt angrepp mot ett annat land, vilket enligt folkrätten utgör den grövsta av alla krigsförbrytelser.

I en rättsstat är varje misstänkt brottsling oskyldig fram till dess att misstanken undersökts, prövats rättsligt och dom avkunnats. När de imperialistiska länderna i väst vill starta krig är sådana principer avskaffade. De har bara bestämt sig för att Syriens president Bashar al-Assad har använt kemiska stridsmedel mot civila i staden Douma. Punkt slut.

Men de enda ”bevis” som i dagsläget finns för att det den gångna helgen ägde rum en kemgasattack i Douma kommer från den av Saudiarabien beväpnade extremistgruppen Jaish al-Islam och krafter som verkar i samråd med dessa jihadistkrigare.

De senaste dagarna har Douma befriats av syriska armén och de väpnade extremisterna bussats till norra Syrien. Därmed finns alla möjligheter för Organisationen för förbud mot kemiska vapen (OPCW) att på plats undersöka det rapporterade illdådet. En seriös undersökning och en prövning av bevisen har dock Trump & Co redan avfärdat.

Faktum är att i dagsläget har ingen hittat några spår av kemiska stridsmedel i Douma, och ingen vet var de påstått 70 döda och 500 skadade befinner sig. På det enda fungerande sjukhuset i Douma finns de i alla fall inte.

Det går inte heller att hitta några politiska och militära motiv till att regeringsarmén skulle välja att använda militärt meningslösa kemiska stridsmedel mot den befolkning man vill rädda. Och varför skulle man välja att göra något som vänder hela världen mot Syrien just när det mesta går regeringens väg?

Men även om det skulle ha skett en kemgasattack med Syriens armé som förövare, så har Trump & Co ingen rätt att agera självutnämnd domare och bödel och börja bomba.

Expressens Magda Gad, en motröst i en annars likriktad journalistkår, sammanfattar situationen klokt på twitter:

”Gasattack i Syrien har ännu inte kunnat bevisas, men OM en gasattack har gjorts, VARFÖR skulle det syriska folket då även vilja bli BOMBADE av USA, Frankrike och Storbritannien?! ’Kom igen grabbar, de har blivit gasade, nu bombar vi dem!’”

Det långa kriget i Syrien är en närmast ofattbar tragedi. Med så många döda och skadade, så många flyktingar, så mycket förstörelse är det nog. Det syriska folket behöver inte mer krig.

Vad som behövs är ett definitivt stopp för stödet utifrån till de väpnade extremistkrigarna. Vad som behövs är fredssamtal och försoning inom Syrien och massivt stöd till återuppbyggnad av landet.

Men USA, Frankrike, Storbritannien, Saudiarabien, Qatar och Turkiet bryr sig inte ett dugg om människoliv, demokrati och mänskliga rättigheter i Syrien. För om de gjorde det hade de aldrig börjat pumpa in vapen och pengar till al-Qaida, Jaish al-Islam och liknade grupper. Då hade de aldrig fortsatt att stödja dem och mörkat deras fasansfulla brott.

Att just Jaish al-Islam i Douma begått fasansfulla brott har blivit känt i Syrien efter att staden befriats.

I december 2013 invaderade Jaish al-Islam tillsammans med Jabhat al-Nusra industristaden Adra nordöst om Douma. Förutom att närmare 100 personer massakrerades kidnappades flera tusentals av Adras invånare.

De senaste dagarna, efter att Douma återtagits av den syriska armén, har hundratals av de kidnappade Adraborna befriats ur fångenskapen. Många av dem har vittnat om hur de torterats och tvingats arbeta under jord med att gräva stora smuggeltunnlar under området.

Flera tusen av de som kidnappades för drygt fyra år sedan har inte återfunnits. Med största sannolikhet är de döda. Men det är offer som inte räknas för makthavarna eller medierna i väst.

De enda som kommer att gynnas av att amerikanska, brittiska, franska och andra länders missiler och bomber regnar över Syrien är Jaish al-Islam och övriga demokrati- och människorättsfientliga extremister.

Ett missil- och bombregn kommer knappast att förändra det övergripande scenariot, att den syriska armén tillsammans med sina allierade är på väg att besegra motståndarna. Men det kommer att ge Jaish al-Islam och alla al-Qaidaliknande grupper i Idlibprovinsen en knuff i ryggen för stunden.

Med resultatet att kriget förlängs och den efterlängtdade freden fördröjs, och att nya namn tillförs den redan ofattbart långa listan över döda och skadade syrier.

I bakgrunden finns det större hotet om att det nuvarande kriget via ombud ska övergå i ett direktkrig mellan stormakter. De amerikanska krigshökarnas planer handlar i grunden om att deras allierade på marken i Syrien håller på att gå mot ett snöpligt nederlag samtidigt som Assadregeringens uppbackare, Ryssland och Iran, står starkare i Mellanöstern än de någonsin tidigare gjort.

Frågan är hur långt USA är berett att gå. Hur många fler syriers liv är Vita huset, Pentagon och den ekonomiska eliten i USA villiga att offra i sin strävan att pressa tillbaka maktkonkurrenterna Ryssland och Iran? Och vad planerar Ryssland och Iran för motdrag om och när USA-alliansen går till anfall?

Vi går en oviss och farlig framtid till mötes. Om vi inte stoppar vansinnet.

Får syrierna inte längre tillverka mediciner?

Patrik Paulov

Proletären 17/4 2018

Natotriens folkrättsvidriga angrepp på Syrien hade inget med kemiska vapen att göra. Sådana vore livsfarliga att bomba bort. Det var snarare en desperat maktdemonstration i ett krig som väst och dess extremistvänner är på väg att förlora.

Tidigt på morgonen den 14 april genomförde USA, Frankrike och Storbritannien den utlovade attacken mot mål i Syrien. Oavsett EU:s stöd och Margot Wallströms försök att slingra sig, så var attacken ett brott mot freden, vilket enligt FN-stadgan och folkrätten är en krigsförbrytelse.

Angreppet var betydligt kraftfullare än det USA utförde mot Shayratbasen i Homs för ett år sedan. Ändå var det i förhållande till den hotfulla retoriken och den massiva uppladdningen under förra veckan en liten och militärt poänglös aktion.

Den påverkar inte det faktum att Syrien tillsammans med sina allierade är på väg att besegra de utlandsstödda extremistgrupperna. Den pressar inte på något sätt tillbaka Rysslands eller Irans stärkta positioner i regionen.

Dessutom lyckades Syriens luftvärn oskadliggöra en majoritet av de 103 kryssningsrobotarna.

Det erkänner även det oppositionella och i väst ofta citerade Syriska observatoriet för mänskliga rättigheter (SOHR).

Retoriken inför attacken och genomförandet av den avslöjar ihålligheten i kemvapenanklagelserna mot Syrien.

Om Natoländerna på allvar trodde att den syriska armén utfört en kemisk attack i Douma, och hade bevis för det, då borde de ha inväntat undersökningen från Organisationen för förbud mot kemiska vapen (OPCW). Dess inspektörer kom till Damaskus samma dag som attacken.

Om Trump, May och Macron hade trott på sina egna bevis hade de lugnt kunnat luta sig tillbaka och snart kunnat visa hela världen att de hade rätt.

7Men det är inte mycket till bevis som västmakterna har. Det tydliggjordes när Frankrikes regering under lördagen offentliggjorde en underrättelserapport om den påstådda gasattacken i Douma.

I rapporten framgår att slutsatsen om Assadregeringens skuld främst baseras på granskning av bilder och filmer på sociala medier samt på vittnesmål från västfinansierade organisationer i Douma som verkat under extremistgruppen Jaish al-Islams överinseende.

Det är inte bevis utan partsinlagor från röster som under hela kriget argumenterat för att västvärlden ska bomba bort Assad.

Lika ihåliga är påståendena om att måltavlorna för lördagens attack var stora lager av kemiska stridsmedel och det laboratorium där dessa giftiga substanser framställs.

Låt oss säga att Natoländerna verkligen hade gjort en sådan upptäckt. Att då börja bomba dessa giftiga substanser, det vore inte bara korkat utan förenat med livsfara för de hundratusentals människor som bor i närområdena.

Det finns inga rapporter om utsläpp av farliga kemikalier efter attackerna. Åtskilliga journalister har under de senaste dagarna besökt resterna av det bombade forskningscentret Barzeh utan att förgiftas eller bli sjuka.

Faktum är att OPCW var på plats vid Barzeh för en inspektion så sent som i november 2017. Enligt rapporten fanns där inga förbjudna substanser, och OPCW:s inspektörer såg inga tecken på att det pågick någon verksamhet som bröt mot Syriens förpliktelser enligt FN:s konvention om förbud mot kemiska vapen.

Det finns i detta sammanhang en fråga som måste lyftas fram och där västlänternas tidigare agerande förskräcker. Även om inga människor dödades under lördagens attacker kan den långsiktiga effekten ändå bli massvis av civila offer.

Den av OPCW flera gånger inspekterade anläggningen Barzeh var nämligen ett civilt forskningscenter, där man bland annat tog fram mediciner mot cancer och motgift till skorpion- och ormgift.

Att producera egna mediciner är något som blivit livsviktigt för den hårt ansträngda sjukvården i krigets Syrien. USA:s och EU:s handelssanktioner har slagit hårt mot Syriens möjlighet att importera livsnödvändiga mediciner.

Här finns tydliga paralleller till de FN-sanktioner mot Irak som USA och Storbritannien drev igenom från 1990 fram till invasionen 2003. Under förevändning att hindra framställning av massförstörelsevapen förbjöds import av en rad mediciner och medicinsk utrustning.

Det fick förödande effekter för det irakiska folket. Sanktionerna var enligt Denis Halliday, FN:s chef i Irak 1997-1998, inget annat än ett utdraget folk mord.

Sant är att det i många mediciner finns kemikalier som kan användas i militära syften. På samma sätt kan strålningsutrustning mot cancer få militära användningsområden.

Men det går inte att frånta länders möjligheter att framställa förbjudna vapen utan att samtidigt slå sönder livsnödvändig vård och forskning, såsom skedde i Irak.

Attacken mot forskningscentret i Damaskus utkanter är i det avseendet en varningsklocka. Finns det krafter i väst som vill knäcka Syrien på sikt genom att praktisera den irakiska modellen, det vill säga det utdragna folkmordet?

Är detta den nya taktiken efter det misslyckade regimskifteskriget?

Västs misslyckande och den syriska arméns snabba återtagande av östra Ghouta är troligen den främsta orsaken till attacken mot Syrien den 14 april. Att de olika utlandsstödda extremistgrupperna nu bussats bort från Damaskusområdet utgör ett dråpslag mot Natoländernas och Golfstaternas inflytande i Syrien.

Mellanösternanalytikern Elijah J Magnier skriver i en aktuell kommentar att USA hade en plan för en betydligt större attack riktad mot den syriska arméns baser, vapendepåer och presidentpalatset i Damaskus.

Det hade inte bara varit en katastrof för Syrien och dess folk. Då hade världen kunnat stå inför en direkt militär konfrontation mellan USA och Ryssland.

Men så blev det inte. Vi vet inte vad som sades och gjordes i det fördolda under förra veckan, men allt talar för att det var intensiva påtryckningar och hot om motåtgärder från Ryssland som gjorde att Natotrion till slut backade undan.

Attacken måste oavsett omfattning stämplas som ett krigsbrott. Utvecklingen visar samtidigt att USA och dess allierade inte längre kan göra vad de vill i Mellanöstern när de ryska – och med väst konkurrerande – intressena säger stopp.